

Arrest

nr. 67 213 van 26 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 mei 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. CILINGIR, die *loco* advocaat S. SAROLEA tevens verschijnt voor de tweede verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

M.b.t. S., H.

"A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine. In augustus 2009 huwde u in Armenië met uw vrouw, T. D. (O.V. 6.615.076). Uw vrouw woonde sinds 2007 in Moskou, waar ze werkte bij een Armeense fabrikant van juwelen. Uw vrouw heeft ook het Russisch staatsburgerschap. In september 2009 ging u bij uw vrouw in Moskou wonen.

In december 2009 kreeg uw vrouw van haar werkgever de schuld van het stukgaan van enkele diamanten ringen. Haar baas eiste dat zij hem 500.000 à 600.000 dollar terug zou betalen. Jullie konden dit geld echter niet betalen. Op 29 december 2009 werden u en uw vrouw bij jullie appartement in Moskou opgewacht door vier onbekende mannen. Ze eisten dat uw vrouw het geld zou betalen en uw vrouw werd ook bedreigd. Toen u wilde tussenkomen, werd u ernstig toegetakeld. Jullie gingen niet naar de politie uit vrees voor repercussies.

Op 2 januari 2010 vertrokken u en uw vrouw naar Armenië. In Armenië verbleven jullie in jullie huis in de stad M. Op 5 januari 2010 ging u naar het ziekenhuis voor uw verwondingen. U werd gedurende tien dagen opgenomen in het ziekenhuis. Op 20 januari 2010 kregen jullie 's avonds bezoek van drie onbekende mannen. De mannen eisten dat jullie het verschuldigde bedrag zou betalen en richtten vernielingen aan in uw huis. U werd opnieuw geslagen.

Op 25 januari 2010 reisden u en uw vrouw terug naar Rusland. In Rusland keerde u niet terug naar uw eigen appartement, maar trok u in bij uw schoonbroer, die ook in Moskou woonde. Op 29 januari 2010 werden u en uw vrouw bij het appartement van uw schoonbroer opgewacht door drie onbekende mannen. U werd verplicht om uw Armeens paspoort af te geven en uw vrouw moest haar Russisch reispaspoort afstaan, zodat jullie niet meer konden vluchten. U werd opnieuw geslagen. De volgende dag, op 30 januari 2010 vertrokken jullie vanuit Moskou naar de tante van uw vrouw in Smolensk (Rusland). Jullie kenden geen verdere problemen meer.

Bij uw asielaanvraag verklaarde u dat u en uw vrouw op 8 augustus 2010 vanuit Smolensk naar Europa waren vertrokken. Jullie reisden met een auto naar België. U en uw vrouw waren in het bezit van valse paspoorten. U kwam aan in België op 11 augustus 2010 en vroeg op 12 augustus 2010 asiel aan.

Uit een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken bleek dat u op 19 juli 2010 een Schengenvizum verkreeg van de Italiaanse ambassade in Armenië (cf. Dublinonderzoek man in bijlage). Nochtans had u verteld dat u op dat moment samen met uw vrouw in Rusland verbleef. Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u uw verhaal wilde aanpassen. U verklaarde dat u eerder gelogen had over uw reisroute omdat u vreesde te worden teruggestuurd naar Armenië. U vertelde dat u eigenlijk al in juni 2010 vanuit Rusland naar Armenië vertrok om reisdocumenten te regelen. Op 28 juli 2010 nam u het vliegtuig van Armenië naar Frankrijk, om vervolgens door te reizen naar België. Op weg van Frankrijk naar België bent u uw paspoort verloren.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als uw vrouw, T. D.(O.V. 6.615.076).

In het kader van de door haar ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de status van subsidiaire bescherming omwille van het ongeloofwaardige karakter van het asielrelaas. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw vrouw, die deels gebaseerd is op tegenstrijdigheden tussen jullie verklaringen, werd als volgt gemotiveerd:

"Vooreerst moet er, na toetsing van uw relaas aan de criteria van de definitie van vluchteling zoals bepaald in art.1 van de Conventie van Genève, worden vastgesteld dat u niet aan deze criteria voldoet.

Uw vrees voor vervolging kan immers niet gekoppeld worden aan één van de gronden zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie, namelijk vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Er zijn evenmin aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen.

U vreest dat u – zowel in Rusland als in Armenië – zult worden gevisieerd door handlangers van uw voormalige werkgever. Uw werkgever zou geld van u eisen omdat hij u de schuld geeft van het stukgaan van enkele kostbare diamanten.

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas. Er konden immers verschillende flagrante tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw man.

Ten eerste bleken de verklaringen van u en uw man tegenstrijdig voor wat betreft het incident op 20 januari 2010, toen u in Armenië werd bedreigd door drie onbekende mannen. Zo vertelden u en uw man een ander verhaal over de manier waarop deze mannen jullie huis binnenkwamen. U vertelde dat deze mannen omstreeks 11 uur in de avond uw huis binnenkwamen. U en uw echtgenoot waren in de living televisie aan het kijken, toen deze mannen door de voordeur binnenkwamen. U verklaarde expliciet dat deze mannen niet aanklopten of aanbelden (de deur was immers niet op slot), maar dat jullie hen vanuit de living in de gang zagen binnenstappen (CGVS, p. 14-16). Uw man vertelde echter dat er eerst op de deur werd geklopt. Wanneer hij de deur opendeed, vielen deze mannen vervolgens het huis binnen.

Toen uw echtgenoot met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, kon hij hier geen afdoende verklaring voor bieden (CGVS man, p. 7-8). Daarnaast bleken jullie ook tegenstrijdige verklaringen af te leggen over het verzorgen van uw man. Zo beweerde u dat uw man, als gevolg van de slagen die hij had gekregen, in de dagen na dit incident verschillende malen aan huis werd verzorgd door zijn tante die dokter was (CGVS, p. 16). Toen uw man werd gevraagd of hij als gevolg van deze mishandelingen verzorging behoeftte, antwoordde hij dat u hem enkele koude kompressen en pijnstillers had gegeven. Hij verklaarde expliciet dat niemand anders hem had verzorgd. Deze versies zijn natuurlijk niet verenigbaar. Toen uw man met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, kon hij hier opnieuw geen uitleg voor geven (CGVS man, p. 8). Ten tweede bleken de verklaringen van u en uw man tegenstrijdig voor wat betreft het incident op 29 januari 2010, toen u in het appartement van uw broer werd bedreigd en jullie paspoorten werden afgenomen. Zo situeerden u en uw man dit incident op verschillende tijdstippen. U vertelde dat u toen aan de ingang van het appartementsgebouw van uw broer werd opgewacht door enkele mannen. U zei dat dit rond 6 of 7 uur in de avond was, toen het al enkele uren donker was (CGVS, p. 19). Uw man plaatste dit incident echter in de namiddag. Hij verklaarde expliciet dat het toen nog klaar was.

Bovendien bleken jullie verklaringen ook tegenstrijdig voor wat betreft de identiteit van deze mannen. U beweerde dat jullie toen werden opgewacht door vier mannen. Dit zouden dezelfde vier personen geweest zijn die jullie een maand eerder, op 29 december 2009, ook al hadden bedreigd en geslagen (CGVS, p. 19). Uw man vertelde echter dat jullie die dag door drie onbekende mannen werden belaagd. Hij zei expliciet dat hij deze mannen nog nooit eerder had gezien. Toen uw man ook met deze tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, kon hij hier alweer geen verklaring voor bieden (CGVS man, p. 9).

Ten derde bleken de verklaringen van u en uw man ook tegenstrijdig voor wat betreft de problemen die u na januari 2010 nog zou hebben gekend. U verklaarde immers dat u en uw man na het incident op 29 januari 2010 nog twee maanden bij uw broer in Moskou bleven wonen. Op 18 maart 2010 zouden dezelfde vier mannen nog een keer zijn langsgekomen. Uw man werd opnieuw geslagen. Jullie zouden toen een ultimatum hebben gekregen om binnen een maand het gevraagde bedrag te betalen. Naar aanleiding van het incident op 18 maart 2010 zou u ook een miskraam hebben gekregen. U verklaarde dat u en uw man vervolgens op 26 maart 2010 vanuit Moskou naar uw tante in Smolensk gingen (CGVS, p. 20-21). Uw man vertelde echter een volledig ander verhaal. Hij beweerde dat jullie reeds op 30 januari 2010 vanuit Moskou naar Smolensk vertrokken. Hij vertelde ook dat jullie na januari 2010 géén problemen meer kenden (CGVS man, p. 8-10). Toen uw man met deze erg uiteenlopende versies werd geconfronteerd, zei hij dat hij dat u inderdaad een miskraam had gekregen. Hij bleef echter bij zijn verklaring als zouden jullie reeds op 30 januari naar Smolensk 2010 zijn vertrokken. Hij verklaarde bovendien dat hij zich het incident op 18 maart 2010 niet kon herinneren (CGVS man, p. 10). Het is echter absoluut niet geloofwaardig dat uw man geen herinnering meer zou hebben van dit incident, waarbij hij nota bene geslagen zou geweest zijn en dat bovendien de aanleiding zou geweest zijn voor uw miskraam. Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, stelde u dat uw man misschien verward was ten gevolge van de door hem opgelopen verwondingen (CGVS, p. 23), maar u kon deze beweerde geheugenproblemen echter niet staven met enig medisch en/of psychologisch attest. Het door u voorgelegde medisch attest van uw man toont namelijk enkel aan dat hij bepaalde verwondingen aan zijn hoofd heeft opgelopen, maar bevat verder geen enkel objectief medisch en/of neuropsychologisch onderzoek dat deze geheugenproblemen kan ondersteunen. Bijgevolg kon u niet aannemelijk maken dat de vastgestelde tegenstrijdigheid te wijten zou zijn aan geheugenproblemen van uw man.

Het Commissariaat-generaal moet vaststellen dat de verklaringen van u en uw man herhaaldelijk en manifest tegenstrijdig bleken over gebeurtenissen die aan de kern van uw asielrelaas raken. Deze flagrante tegenstrijdigheden over de verschillende incidenten waarbij jullie bedreigd en mishandeld zouden zijn geweest, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen volledig. Het Commissariaat-generaal kan dus geen geloof hechten aan uw verklaring als zouden u en uw man zowel in Rusland als in Armenië worden vervolgd door de handlangers van uw werkgever. Uw Russisch binnenlands paspoort, uw Russisch rijbewijs, het Armeens rijbewijs van uw man en de Belgische geboortakte van jullie kind, attesteren de identiteit van u en uw gezinsleden. Uw werkboekje toont aan dat u van 2007 tot 2010 bij een fabrikant van juwelen in Moskou hebt gewerkt, maar kan de problemen die u als gevolg van uw werk zou hebben gekend niet staven. De foto's van de diamanten die door de productiefouten zouden zijn vernietigd, kunnen uw verhaal evenmin ondersteunen. Het medisch attest van uw man waarnaar reeds werd verwezen in bovenstaande argumentatie, toont verder slechts aan dat hij in de periode van 5 tot 15 januari 2010 werd opgenomen in een ziekenhuis in Armenië omwille van verwondingen aan het hoofd. De loutere vaststelling dat uw man in Armenië in een ziekenhuis werd opgenomen, kan echter nooit een oorzakelijk verband aantonen met de gebeurtenissen die u beweert te hebben meegemaakt. Wat betreft het medisch attest dat u voorlegt om te bewijzen dat u op 18 maart

2010 een miskraam hebt gehad, moet worden opgemerkt dat dit attest niet gedateerd is en bovendien ook géén melding maakt van een eventuele miskraam. Dit attest kan uw asielrelaas dus evenmin ondersteunen.

Tenslotte merkt het Commissariaat-generaal op dat u géén internationaal paspoort hebt voorgelegd. U verklaarde dat uw Russisch reispaspoort en het Armeense paspoort van uw man op 29 januari 2010 werden afgenomen door de handlangers van uw werkgever. Gezien dit incident ongeloofwaardig werd bevonden, kan er dus ook geen geloof gehecht worden aan uw verhaal dat uw paspoort zou zijn afgenomen. Het Commissariaat-generaal heeft dus gegronde redenen om te vermoeden dat u uw internationaal paspoort achterhoudt, wat uw algemene geloofwaardigheid nog verder aantast.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan gehecht worden aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw man, H. S. (O.V. 6.658.486), eveneens een beslissing tot weigering van het toekennen van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming werd genomen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

en

M.b.t. D., T.

"A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine. U werkte als ingenieur en ontwerper van juwelen. In 2007 verhuisde u van Armenië naar Rusland, waar u aan de slag ging bij een Armeense fabrikant van juwelen. U woonde en werkte in Moskou. In april 2009 verkreeg u het Russische staatsburgerschap. In augustus 2009 huwde u in Armenië met uw man, H.S. (O.V. 6.658.486), een Armeens staatsburger. In september 2009 kwam uw man bij u in Moskou wonen.

In december 2009 kreeg u van uw baas de opdracht om enkele diamanten ringen te ontwerpen. U waarschuwde uw baas dat de opdracht niet deugde en dat de diamanten mogelijk kapot zouden gaan, maar u moest de opdracht toch uitvoeren. Bij de productie van de ringen braken de diamanten. Op 7 december 2009 werd u bij uw baas geroepen. U kreeg de schuld voor het mislukken van de opdracht.

Op 15 december 2009 werd u opnieuw gesommeerd. Uw baas eiste dat u hem 500.000 à 600.000 dollar terug zou betalen. Hij stelde voor dat u gratis voor hem zou werken en dat u bepaalde seksuele gunsten zou verlenen. U weigerde.

Op 29 december 2009 werden u en uw man aan jullie appartement in Moskou opgewacht door vier onbekende mannen. Ze eisten dat u het geld zou betalen en u werd bedreigd. Toen uw echtgenoot wilde tussenkomen, werd hij ernstig toegetakeld. Jullie gingen niet naar de politie uit vrees voor repercussies.

Op 2 januari 2010 vertrokken u en uw man naar Armenië. In Armenië verbleven jullie in jullie huis in de stad Metsamur. Op 5 januari 2010 ging uw man naar het ziekenhuis voor zijn verwondingen. Hij werd gedurende tien dagen opgenomen in het ziekenhuis. Op 20 januari 2010 kregen jullie 's avonds bezoek van drie onbekende mannen. De mannen eisten dat u het verschuldigde bedrag zou betalen en richtten vernielingen aan in uw huis. Uw man werd opnieuw geslagen. De volgende dagen kwam zijn tante, die dokter is, hem aan huis verzorgen.

Op 25 januari 2010 reisden u en uw man terug naar Rusland. In Rusland keerde u niet terug naar uw eigen appartement, maar trok u in bij uw broer, die ook in Moskou woonde. Op 29 januari 2010 werden u en uw man bij het appartement van uw broer opgewacht door dezelfde vier mannen die jullie op 29 december 2009 hadden bedreigd. Onder bedreiging van een vuurwapen vergezelden de mannen jullie naar het appartement. U werd verplicht om uw Russisch reispaspoort af te geven en uw man moest zijn Armeens paspoort afstaan, zodat jullie niet meer konden vluchten. Uw man werd opnieuw geslagen.

Op 18 maart 2010 kwamen dezelfde vier mannen opnieuw naar het appartement van uw broer. U werd bedreigd en uw man werd geslagen. Deze keer kreeg u een ultimatum: u zou binnen de maand moeten betalen, anders zouden u en uw man worden gedood. Door de aanhoudende stress kreeg u die dag ook een miskraam.

Op 26 maart 2010 vertrokken u en uw man naar uw tante in Smolensk (Rusland). In de periode dat u in Smolensk verbleef, kende u geen problemen meer. Vanuit Smolensk regelde u uw ontslag bij uw werkgever. In juni en juli 2010 kregen uw ouders en schoonouders in Armenië bezoek van onbekende mensen die hen bedreigden. Bij uw asielaanvraag verklaarde u dat u en uw man op 8 augustus 2010 vanuit Smolensk naar Europa waren vertrokken. Jullie reisden met een auto naar België. U en uw man waren in het bezit van valse paspoorten. U kwam aan in België op 11 augustus 2010 en vroeg op 12 augustus 2010 asiel aan.

Uit een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken bleek dat uw man op 19 juli 2010 een Schengenvisum verkreeg van de Italiaanse ambassade in Armenië (cf. Dublinonderzoek man in bijlage). Nochtans had u verklaard dat uw man op dat moment samen met u in Rusland verbleef. Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u uw verhaal over de reisroute van uw echtgenoot wilde aanpassen. U verklaarde dat u eerder gelogen had omdat u vreesde dat uw man anders zou teruggestuurd worden naar Armenië. U vertelde dat uw man eigenlijk al in juni 2010 naar Armenië vertrok om reisdocumenten te regelen. Op 28 juli 2010 nam uw man het vliegtuig van Armenië naar Frankrijk, om vervolgens door te reizen naar België.

B. Motivering

Vooreerst moet er, na toetsing van uw relaas aan de criteria van de definitie van vluchteling zoals bepaald in art.1 van de Conventie van Genève, worden vastgesteld dat u niet aan deze criteria voldoet. Uw vrees voor vervolging kan immers niet gekoppeld worden aan één van de gronden zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie, namelijk vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Er zijn evenmin aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen.

U vreest dat u – zowel in Rusland als in Armenië – zult worden geviséerd door handlangers van uw voormalige werkgever. Uw werkgever zou geld van u eisen omdat hij u de schuld geeft van het stukgaan van enkele kostbare diamanten.

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas. Er konden immers verschillende flagrante tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw man.

Ten eerste bleken de verklaringen van u en uw man tegenstrijdig voor wat betreft het incident op 20 januari 2010, toen u in Armenië werd bedreigd door drie onbekende mannen. Zo vertelden u en uw man een andere verhaal over de manier waarop deze mannen jullie huis binnenkwamen. U vertelde dat deze mannen omstreeks 11 uur in de avond uw huis binnenkwamen. U en uw echtgenoot waren in de living televisie aan het kijken, toen deze mannen door de voordeur binnenkwamen. U verklaarde expliciet dat deze mannen niet aanklopten of aanbelden (de deur was immers niet op slot), maar dat jullie hen vanuit de living in de gang zagen binnenstappen (CGVS, p. 14-16). Uw man vertelde echter dat er eerst op de deur werd geklopt. Wanneer hij de deur opendeed, vielen deze mannen vervolgens het huis binnen. Toen uw echtgenoot met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, kon hij hier geen afdoende verklaring voor bieden (CGVS man, p. 7-8). Daarnaast bleken jullie ook tegenstrijdige verklaringen af te leggen over het verzorgen van uw man. Zo beweerde u dat uw man, als gevolg van de slagen die hij had gekregen, in de dagen na dit incident verschillende malen aan huis werd verzorgd door zijn tante die dokter was (CGVS, p. 16). Toen uw man werd gevraagd of hij als gevolg van deze mishandelingen verzorging behoeft, antwoordde hij dat u hem enkele koude kompressen en pijnstillers had gegeven. Hij verklaarde expliciet dat niemand anders hem had verzorgd. Deze versies zijn natuurlijk niet verenigbaar. Toen uw man met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, kon hij hier opnieuw geen uitleg voor geven (CGVS man, p. 8).

Ten tweede bleken de verklaringen van u en uw man tegenstrijdig voor wat betreft het incident op 29 januari 2010, toen u in het appartement van uw broer werd bedreigd en jullie paspoorten werden afgenomen. Zo situeerden u en uw man dit incident op verschillende tijdstippen. U vertelde dat u toen aan de ingang van het appartementsgebouw van uw broer werd opgewacht door enkele mannen. U zei dat dit rond 6 of 7 uur in de avond was, toen het al enkele uren donker was (CGVS, p. 19). Uw man plaatste dit incident echter in de namiddag. Hij verklaarde expliciet dat het toen nog klaar was. Bovendien bleken jullie verklaringen ook tegenstrijdig voor wat betreft de identiteit van deze mannen. U beweerde dat jullie toen werden opgewacht door vier mannen. Dit zouden dezelfde vier personen geweest zijn die jullie een maand eerder, op 29 december 2009, ook al hadden bedreigd en geslagen (CGVS, p. 19). Uw man vertelde echter dat jullie die dag door drie onbekende mannen werden belaagd. Hij zei expliciet dat hij deze mannen nog nooit eerder had gezien. Toen uw man ook met deze tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, kon hij hier alweer geen verklaring voor bieden (CGVS man, p. 9).

Ten derde bleken de verklaringen van u en uw man ook tegenstrijdig voor wat betreft de problemen die u na januari 2010 nog zou hebben gekend. U verklaarde immers dat u en uw man na het incident op 29 januari 2010 nog twee maanden bij uw broer in Moskou bleven wonen. Op 18 maart 2010 zouden dezelfde vier mannen nog een keer zijn langsgekomen. Uw man werd opnieuw geslagen. Jullie zouden toen een ultimatum hebben gekregen om binnen een maand het gevraagde bedrag te betalen. Naar aanleiding van het incident op 18 maart 2010 zou u ook een miskraam hebben gekregen. U verklaarde dat u en uw man vervolgens op 26 maart 2010 vanuit Moskou naar uw tante in Smolensk gingen (CGVS, p. 20-21). Uw man vertelde echter een volledig ander verhaal. Hij beweerde dat jullie reeds op 30 januari 2010 vanuit Moskou naar Smolensk vertrokken. Hij vertelde ook dat jullie na januari 2010 géén problemen meer kenden (CGVS man, p. 8-10). Toen uw man met deze erg uiteenlopende versies werd geconfronteerd, zei hij dat hij dat u inderdaad een miskraam had gekregen. Hij bleef echter bij zijn verklaring als zouden jullie reeds op 30 januari naar Smolensk 2010 zijn vertrokken. Hij verklaarde bovendien dat hij zich het incident op 18 maart 2010 niet kon herinneren (CGVS man, p. 10). Het is echter absoluut niet geloofwaardig dat uw man geen herinnering meer zou hebben van dit incident, waarbij hij nota bene geslagen zou geweest zijn en dat bovendien de aanleiding zou geweest zijn voor uw miskraam. Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, stelde u dat uw man misschien verward was ten gevolge van de door hem opgelopen verwondingen (CGVS, p. 23), maar u kon deze beweerde geheugenproblemen echter niet staven met enig medisch en/of psychologisch attest. Het door u voorgelegde medisch attest van uw man toont namelijk enkel aan dat hij bepaalde verwondingen aan zijn hoofd heeft opgelopen, maar bevat verder geen enkel objectief medisch en/of neuropsychologisch onderzoek dat deze geheugenproblemen kan ondersteunen. Bijgevolg kon u niet aannemelijk maken dat de vastgestelde tegenstrijdigheid te wijten zou zijn aan geheugenproblemen van uw man.

Het Commissariaat-generaal moet vaststellen dat de verklaringen van u en uw man herhaaldelijk en manifest tegenstrijdig bleken over gebeurtenissen die aan de kern van uw asielrelaas raken. Deze flagrante tegenstrijdigheden over de verschillende incidenten waarbij jullie bedreigd en mishandeld zouden zijn geweest, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen volledig. Het Commissariaat-generaal kan dus geen geloof hechten aan uw verklaring als zouden u en uw man zowel in Rusland als in Armenië worden vervolgd door de handlangers van uw werkgever. Uw Russisch binnenlands paspoort, uw Russisch rijbewijs, het Armeens rijbewijs van uw man en de Belgische geboorteakte van jullie kind, attesteren de identiteit van u en uw gezinsleden. Uw werkboekje toont aan dat u van 2007 tot 2010 bij een fabrikant van juwelen in Moskou hebt gewerkt, maar kan de problemen die u als gevolg van uw werk zou hebben gekend niet staven. De foto's van de diamanten die door de productiefouten zouden zijn vernietigd, kunnen uw verhaal evenmin ondersteunen. Het medisch attest van uw man waarnaar reeds werd verwezen in bovenstaande argumentatie, toont verder slechts aan dat hij in de periode van 5 tot 15 januari 2010 werd opgenomen in een ziekenhuis in Armenië omwille van verwondingen aan het hoofd. De loutere vaststelling dat uw man in Armenië in een ziekenhuis werd opgenomen, kan echter nooit een oorzakelijk verband aantonen met de gebeurtenissen die u beweert te hebben meegemaakt. Wat betreft het medisch attest dat u voorlegt om te bewijzen dat u op 18 maart 2010 een miskraam hebt gehad, moet worden opgemerkt dat dit attest niet gedateerd is en bovendien ook géén melding maakt van een eventuele miskraam. Dit attest kan uw asielrelaas dus evenmin ondersteunen.

Tenslotte merkt het Commissariaat-generaal op dat u géén internationaal paspoort hebt voorgelegd. U verklaarde dat uw Russisch reispaspoort en het Armeense paspoort van uw man op 29 januari 2010 werden afgenomen door de handlangers van uw werkgever. Gezien dit incident ongeloofwaardig werd bevonden, kan er dus ook geen geloof gehecht worden aan uw verhaal dat uw paspoort zou zijn afgenomen. Het Commissariaat-generaal heeft dus gegronde redenen om te vermoeden dat u uw internationaal paspoort achterhoudt, wat uw algemene geloofwaardigheid nog verder aantast.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan gehecht worden aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw man, H. S. (O.V. 6.658.486), eveneens een beslissing tot weigering van het toekennen van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980, schending van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Overwegende dat het CGVS vooreerst aanhaalt dat de problemen waar verzoekster en verzoeker melding van maken niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève; Dat wordt gesteld dat de reden waarom verzoekers geïnviseerd werden niet lag in hun ras, godsdienst of ander criterium opgenomen in de Conventie, maar in het feit dat verzoekers geïnviseerd werden door de voormalige werknemer van verzoekster; Dat verzoekers niet akkoord kunnen gaan met deze stelling in de mate dat de werkgever van verzoekster behoorde tot een belangrijke maffia, die zeer machtig is; Dat omwille van dit feit het helemaal geen verschil zou uitmaken of verzoekers zich wendden tot nationale autoriteiten of niet, in de mate dat deze personen "boven de wet" staan; Dat de enige oplossing was om eerst te verhuizen naar Armenië, maar dat zij omdat zij daar eveneens werden vervolgd, zich verplicht hebben gezien om ook Armenië te verlaten en om hier asiel aan te vragen; Overwegende dat het CGVS stelt dat er verder verschillende tegenstrijdigheden zijn in het relaas van verzoeker en verzoekster, die volgens het CGVS vermijden dat er geloof wordt gehecht aan de door verzoekers aangehaalde problemen; Dat vooreerst het CGVS aanhaalt dat bij het incident van 20 januari 2010, verzoekster heeft verklaard dat de belagers gewoon binnenkwamen, dat zij dus niet op de deur hebben geklopt maar ineens in huis waren; Dat dit de juiste versie is; Dat verzoeker ernstige problemen heeft met zijn geheugen en dat hij zich niet helemaal herinnerde hoe het incident plaatsvond; Dat het CGVS vervolgens aanhaalt dat verzoeker volgens verzoekster door zijn tante werd verzorgd, die dokter is; Dat verzoeker andere verklaringen heeft afgelegd, namelijk dat enkel zijn echtgenote hem verzorgd heeft; Dat echter verzoeker vergeten te melden dat zijn tante, die dokter is, hem effectief verzorgd heeft; Dat verzoeker dagdagelijks werd verzorgd door zijn echtgenote; Overwegende dat het CGVS stelt in verband met het incident op 29 januari 2010 dat er eveneens tegenstrijdigheden zijn in het relaas van verzoeker en verzoekster; Dat verzoeker heeft verklaard dat dit incident plaatsvond in de namiddag en dat het nog klaar was, terwijl verzoekster stelde dat het 19 à 20 uur was en dat het reeds donker werd; Dat er blijkbaar ook omtrent de identiteit van de belagers een tegenstrijdigheid te melden valt, aangezien verzoekster heeft gesteld dat de belagers 4 personen waren, die dezelfde waren als deze van het incident van 29 december 2011; Dat de verklaringen van verzoekster in dit verband de juiste zijn; Dat verzoeker tijdens het interview zeer verward en gestresseerd was en dat om deze reden hij verschillende verklaringen heeft afgelegd; Overwegende dat het CGVS aanhaalt dat verzoekers verschillende verklaringen hebben afgelegd omtrent hetgeen gebeurde na januari 2010; Dat verzoekster heeft verklaard dat verzoeker op 18 maart 2010 werd geslagen door vier mannen, en dat zij een miskraam heeft gekregen: dat verzoekers toen op 26 maart 2010 naar de tante vertrokken, die in Smolensk woont; Dat verzoeker heeft verklaard dat vanaf 30.01.2010 er geen problemen meer gerezen zijn: Dat verzoeker tijdens het interview niet meer verder wilde gaan met uitleg geven omtrent hetgeen gebeurd was; dat hij deze laatste incidenten zo snel mogelijk wilt vergeten en dat hij daarom er geen melding van heeft gemaakt; Het is dan ook om al deze reden dat verzoekers vragen om het statuut van vluchteling toegekend te krijgen of minstens het statuut van de subsidiaire bescherming (artikel 48/4 b van de wet van 15.12.1980, minstens dat hun dossier zou worden doorgestuurd naar het CGVS voor verdere informatie;"

2.2. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, heeft de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvV 15 februari 2007, nr. 167.852).

Verzoekers zijn het niet eens met de vaststelling in de bestreden beslissing dat de problemen waar ze melding van maken niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève. Er wordt gesteld dat de reden waarom ze niet geïnviseerd werden niet lag in hun ras, godsdienst of andere criteria opgenomen in de Conventie. Verzoekers menen immers dat de werkgever van verzoekster, door wie ze vervolgd werden, behoorde tot een belangrijke maffia die zeer machtig is. Verzoekers stellen dat deze personen boven de wet staan en om die reden zou het geen verschil maken of verzoekers zich tot

de nationale autoriteiten wenden of niet. De enige oplossing voor verzoekers was om eerst naar Armenië te verhuizen, maar ook daar werden ze vervolgd.

Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van een van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. In de bestreden beslissingen is vastgesteld dat de vrees voor vervolging van verzoekers niet kan worden gekoppeld aan één van deze gronden. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekers omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de autoriteiten. De bewering van verzoekers dat ze vervolgd werden door de werkgever van verzoekster die behoorde tot de maffia, kan niets wijzigen aan deze vaststelling in de bestreden beslissingen. Verzoekers tonen met deze bewering geenszins aan dat ze zouden worden vervolgd omwille van hun ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Verzoekers beperken zich immers enkel tot de herhaling van hun eerdere verklaringen. Met het betoog van verzoekers dat ze geen bescherming konden krijgen van de autoriteiten, omdat de maffia waartoe de werkgever van verzoekster behoort, te machtig is, tonen verzoekers niet aan tonen dat ze niet op de bescherming van de autoriteiten zouden kunnen rekenen omwille van één van de in de Vluchtelingenconventie bepaalde criteria.

Verzoekers zijn het niet eens met de vaststelling in de bestreden beslissingen dat ze tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd en ze wensen hierbij een aantal opmerkingen te maken.

Wat betreft het incident van 20 januari 2010 heeft verzoekster verklaard dat de belagers gewoon binnenkwamen en zij niet op de deur hebben geklopt. Dit is de juiste versie, aldus verzoekers. Verzoeker stelt dat hij ernstige problemen heeft met zijn geheugen en zich niet herinnerde hoe het incident plaatsvond.

Uit het gehoorverslag blijkt dat er door verzoeker geen specifieke opmerkingen werden gemaakt in verband met psychologische problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren of dat hij zich bij het door hem aangehaalde verloop van de gebeurtenissen wel eens zou kunnen vergissen. Bij de vraag of verzoeker nog iets aan zijn asielrelaas had toe te voegen, maakte verzoeker geenszins melding van een verwarde psychologische toestand waarin hij zou verkeren. Verzoeker legt evenmin een medisch attest voor waaruit specifiek zou blijken dat hij aan geheugenstoornissen zou lijden. Verzoeker verklaarde na de confrontatie met de tegenstrijdige verklaringen tussen hem en zijn vrouw evenmin dat hij geheugenproblemen zou hebben.

Verzoeker stelt voorts dat hij vergeten is te vermelden dat zijn tante die arts is, hem effectief verzorgd heeft.

Met het betoog dat hij een bepaald element vergat te vermelden tijdens zijn verklaringen weerlegt verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissingen dat verzoekers een tegenstrijdige verklaring aflegden met betrekking tot een belangrijk element in hun asielrelaas niet.

Met betrekking tot het incident van 29 januari 2010 stellen verzoekers dat de verklaringen van verzoekster de juiste zijn. Volgens verzoekers was verzoeker tijdens het verhoor zeer verward en gestresseerd. Om deze reden heeft verzoeker verschillende verklaringen afgelegd.

Stress is geen plausibele verklaring voor de omissies van een dermate belangrijk element. Elk gehoorgesprek brengt immers stress en emoties met zich mee. *In casu* is geen gegeven voorhanden dat stress verzoeker verhinderd zou hebben niet de ware toedracht te vertellen.

Het CGVS haalt aan dat verzoekers verschillende verklaringen hebben afgelegd omtrent hetgeen gebeurde na januari 2010. Verzoekster haalde nog een incident aan op 18 maart 2010. Verzoeker heeft verklaard dat er vanaf 30 januari 2010 geen problemen meer zijn gerezen. Verzoeker stelt dat hij tijdens het verhoor niet verder wilde gaan met uitleg geven omtrent hetgeen gebeurd was. Hij wil deze laatste incidenten zo snel mogelijk vergeten en heeft er daarom geen melding van gemaakt.

Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op

een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Het betoog van verzoeker dat hij zich dit incident niet meer wilde herinneren, is geenszins een verschoningsgrond voor het niet vertellen van een dergelijk belangrijk element in het asielrelaas van verzoeker. Terecht is in de bestreden beslissingen opgemerkt dat verzoeker en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot hun asielmotieven waardoor er geen geloof meer aan kon worden gehecht.

De bestreden beslissingen zijn op een correcte wijze genomen en gemotiveerd. Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoor op het Commissariaat-generaal bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die de beslissingen afdoende motiveren.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC